

Bu Savaş!

Bu deneme, Adana Direniyor'dan Fatih tarafından kaleme alındı.

Bu savaş! Kısa çöpün uzun çöpe karşı, haklının haksıza karşı giriştiği savaştır. Yoksulluktan bebesine mama alamayan ana ve babaların, açlıktan ölen bebelerin savaşıdır. Birileri lüks otomobillerine binebilsinler diye çıplak ayakla yürümek zorunda bırakılanların savaşıdır.

Bu savaş! En haksız, en bezirgan ve en kokuşmuş burjuva şoven savaş çağrılarında şehit olan, gazi olan ve zorluklarla büyütülen ancak bir çırpıda ulu burjuva yöneticilerinin iktidar devamlılığına kurban verilmiş olan ve kurban edilmeye hazır 20'li yaşlarda ki halk çocuklarının katılacağı en şerefli, en gerekli ve nihai kurtuluşun yollarına açılan savaştır. Ve bir başak tarlasından geçen kurtuluşumuzun savaşıdır.

Ve o başak tarlasından geçen elleri nasırlı, ayakları bilmem kaç saat ayakta çalışmaktan buruş buruş olmuş olan açlık ordusunun neferleri, bastıkları her karış toprağa kurtuluş götürecek, her karış ilerleyişinde yanarken yakacak ve her bastığı toprakta yere düşecek olan kurtuluş tohumlarını sulayacak olan köylünün uzattıklarıyla can bulacak.

İşte bu duyduğunuz açlık ordusunun sesidir! İşte bu gördüğünüz onun aydınlık ışığıdır! Sessiz sokaklarda yükselen ses, en tehlikeli karanlıkları aydınlatan ışık... Köşe başında ki derme çatma evlerinin çatı katında ki odasının ufak penceresinden açlık ordusuna bakan

minik kız çocuğunun gözünde ki o mutluluk ve inançtan alır gücünü ve onun için mücadele eder.

Ve açlık ordusu ilerlemekte... kararlı ve inançlı bir biçimde! Geçerken ardında bıraktığı kurtuluş tohumları filizlenmiş, büyümüş ve serpilmiş... Elinde tüfeği ardında bıraktığı ailesinden aldığı mektubu okurken kurtarılmış bölgelerin coşkusundan, desteğinden haberdar olur yürekli savaşçı. İşte artık zamanı geldi!

Yolun sonunda ki kelli ferli ve göbekli düşmanın sarayına dayanma vakti!

Açlık ordusunun savaşçıları sarayın önünde toplanmış ve ufak bir tahtanın üzerinde konuşan komutan "Vakit yaklaştı! Bugün burada bizleri, anamızı ve babamızı kah geberten, kah ölmekten beter eden o şeytanın sarayındayız! İçeride ve bizim geldiğimizi biliyor, o korkulu gözleriyle bizi izliyor. Bugün burada sadece kendimiz için değil, tüm sefiller için savaşacağız!" diyor. Açlık ordusunun topçuları sıra sıra dizilmiş altın kaplama sarayın önünde ve işte o beklenen işaret; "Atış serbest!" büyük bir tufan, büyük bir gürültü ile altın kaplama duvarlara inen topçu atışları, duvarlarda açılan koca koca deliklerden içeriye ilerleyen açlık ordusunun eli tüfekli savaşçıları, zapt edildi avlu... Artık makas daralıyor! Ürkek ve titreyen 5-10 saray garnizonu çıkıyor açlık ordusunun karşısına. Ruhu çekilmiş, kuyruk olmaktan şerefi kalmamış olan onursuz bir yaşamın ardında ki kişilik, açlık ordusuna bağıyor; "Teslim olun!"

Ve hep bir ağızdan yükselen ses, adeta tek vücuttan çıkarcasına; "Asıl siz teslim olun! Yolun sonuna geldiniz."

Direnmeye bırakın mecali, cesareti olmayan saray garnizonu onu titrek halde oraya süren para tanrısının artık yenildiğini anlıyor ve teslim oluyor. Göklere çekilen kıvılcık bayrak dalgalanıyor... Sarayın avlusunda zafer türküleri, halk marşları söyleniyor. Sıra para tanrısını teslim almakta, giriliyor sarayın içine ve açlık ordusu Para Tanrısının kapısını bir hışımla parçalıyor. Bir köşede duran çelik kasanın üzerine oturan göbekli ve kelli ferli olan Tanrı titrek bir sesle; "Yediğiniz kaba ettiniz!" diyor.

Açlık ordusundan bir savaşçı atılıyor hemen "Asıl sen, bizim çarkımıza ettin! Bak o koca kışla ile oturduğun kasada bizim tutsak emeğimiz, alın terimiz var. Biz, çalınan ve tutsak edilen emeğimizi özgür kılmaya geldik!" diyor.

Tanrı teslim alındı... Halk mahkemeleri kuruldu ve milyonlarca sefil mahkemeyi izliyor. Yargıç kararı verdi, tokmak vuruldu... Ve beklenen o ses; "İnfazına karar verilmiştir." bu sözlerin ardından kopan milyonluk alkış tufanı, hep bir ağızdan mahkemede sloganlar "Tanrı yenildi, Tanrı yenildi!"